

Атанас Далчев
Завръщане

Прекарам ли ръка по своя образ,
ръката ми ще почернее мигом.
Не знам дали това не е от мрака
на нощите, прекарани без сън,
или е от дима и саждите
на гарите? Ушите ми бучат
от грохота на влаковете, сякаш
съм пил хинин. Наистина не бях ли
аз болен цялата година? Тези дни
не преминаваха ли през плътта ми
сами подобно тръпките от треска?
Не бяха ли видения нелепи
и застояли мисли туй, което
очите ми съзираха навън?
Аз съм бил болен сигурно, когато
съм виждал она просек стар да свири
на флейта със носа си и димът,
от вятъра съборен, да пълзи
по покрива подобно черна котка.
Мора е бил навярно она град.

О, как съм уморен! О, как жадувам
да се окъпя в сянката уханна
на дървесата, да следя безгрижно
на пладне как във синята далечност
се раждат облаците и да виждам,
че е небето по-високо сякаш,
когато аз лежа върху земята
и с влюбен взор през клоните го гледам.

1930 г.

КРАЙ

© 1930 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12128>]